

Rapport

Datum: 28 december 2007
Rapportnummer: 2007/326

Klacht

Verzoekers klagen er over dat het regionale politiekorps Groningen de gedane toezegging, dat aan de hand van een door verzoekers opgestelde lijst van meldingen en incidenten zal worden nagegaan of daarvan in het bedrijfsprocessensysteem (BPS) mutaties zijn opgemaakt, niet althans onvoldoende is nagekomen, dan wel dat het korps niet althans onvoldoende heeft nagegaan of van die opgestelde lijst in het BPS mutaties zijn opgemaakt.

Verzoekers klagen er ook over dat het regionale politiekorps Groningen de gedane toezegging, dat verzoekers in de gelegenheid zullen worden gesteld om een viertal in het BPS opgemaakte en - alsnog - achterhaalde mutaties in te zien, niet althans onvoldoende is nagekomen.

Verzoekers klagen er daarnaast over dat het regionale politiekorps Groningen op de door verzoekers toegestuurde lijst van meldingen en incidenten - waarvan volgens hen in het BPS mutaties zijn te verwachten - bij brief van 26 januari 2004 ten onrechte heeft gesteld dat verzoekers vragen op zoek te gaan naar gegevens die *klaarblijkelijk* niet in een politieregister zijn opgenomen. Verzoekers klagen er daarbij ook over dat het korps niet heeft gereageerd op het door verzoekers herhaald wijzen op een in hun bijzijn door de klachtencoördinator getraceerde mutatie in het BPS.

Verzoekers klagen er verder over dat het regionale politiekorps Groningen de klachtenadviescommissie - gezien het in het verslag van die commissie ontbreken daarvan - de na 3 november 2003 tussen het korps en verzoekers ter zake gevoerde correspondentie heeft onthouden.

Verzoekers klagen er ook over dat het regionale politiekorps Groningen de bij brieven van 3 november 2003 en 12 november 2003 ingediende klacht niet conform het (toen) geldende klachtenreglement heeft behandeld. Meer in het bijzonder klagen verzoekers erover dat de klachtbehandelaar de door verzoekers ingediende klacht onvoldoende juist heeft samengevat en vervolgens ten onrechte heeft gesteld 'dat geen sprake is van een klacht tegen een gedraging van de districtschef, zodat deze onbelast de klachten kan (doen) onderzoeken'.

Verzoekers klagen er tenslotte over dat de beheerder van het regionale politiekorps Groningen in het gegrond verklaren van verzoekers klacht over het niet of onvoldoende registreren van de bij het korps binnengekomen post, geen aanleiding heeft gevonden tot enigerlei maatregel of actie ten behoeve van verzoekers. Meer in het bijzonder klagen verzoekers erover dat de korpsbeheerder er niet voor heeft gezorgd dat de gevoerde (in- en uitgaande) correspondentie alsnog overeenkomstig de interne regels van het korps wordt geregistreerd, opdat verzoekers daarin inzage kunnen verkrijgen.

Beoordeling

Algemeen

1. Verzoekers kenden sinds 2000 problemen met een aantal buurtbewoners en hadden daarover veelvuldig mondeling en schriftelijk contact gehad met het regionale politiekorps Groningen en het openbaar ministerie Groningen. Er werden ondermeer aangiften en meldingen gedaan bij de politie. Verzoekers waren niet tevreden met de aanpak van de politie en dienden daarover op 17 en 20 november 2003 klachten in bij het regionale politiekorps Groningen. De Nationale ombudsman heeft een en ander onderzocht onder dossiernummer 2005.07043.

2. In juli 2003 vroegen verzoekers de privacy-adviseur van het politiekorps om inzage in alle gegevens die vanaf januari 2001 over hen waren geregistreerd. Toen in september 2003 inzage in het Bedrijfsprocessensysteem (BPS) werd verleend, kregen ze de indruk dat hun diverse mutaties van meldingen werden onthouden. Verder constateerden verzoekers dat de door hen met het politiekorps gevoerde correspondentie daarin niet was opgenomen.

3. Verzoekers informeerden daarop bij de klachtencoördinator onder andere naar de procedure inzake de bij het politiekorps in- en uitgaande correspondentie. De klachtencoördinator liet hun weten dat bij het politiekorps alle correspondentie centraal werd gearchiveerd en iedere medewerker de correspondentie na afhandeling naar het centraal archief diende te sturen. Verzoekers dienden vervolgens op 3 november 2003 bij de korpsbeheerder een klacht in over de afhandeling van hun verzoek om inzage. Verzoekers klaagden er daarbij in het bijzonder over dat hun niet in alle over hen geregistreerde gegevens inzage was verleend en vroegen de korpsbeheerder tevens om hen in de gelegenheid te stellen de sinds januari 2001 gevoerde correspondentie in te zien, teneinde deze op volledigheid te kunnen controleren.

4. De klachtbehandelaar van het politiekorps nam op 12 november 2003 telefonisch contact op met verzoekers en deelde hun mee dat het centraal archief over de periode januari 2001 tot juli 2003 geen correspondentie tussen het politiekorps en verzoekers bevatte. Verzoekers verzochten vervolgens op 12 november 2003 de klachtencoördinator de klacht niet te beperken tot de privacy-adviseur, maar te verbreden tot de leiding van de basiseenheid Uithuizen en het districtbureau te Zuidhorn. Verder merkten verzoekers op dat hun was gebleken dat in het BPS een groot aantal mutaties ontbrak.

5. De privacy-adviseur zocht naar aanleiding van de klacht nogmaals in het BPS naar gegevens die op verzoekers betrekking hadden en trof daarbij een viertal mutaties aan waarvan verzoekers nog geen kennis hadden genomen. Verzoekers stuurden op 25 november 2003 de klachtencoördinator een brief waarin ze aangaven met de klachtbehandelaar te hebben afgesproken dat zij kennis mochten nemen van de alsnog

door de privacy-adviseur in het BPS gevonden mutaties en dat zij een opgaf zouden doen van hun bekende data waarvan in het BPS een registratie te verwachten was. Verzoekers vroegen de klachtcoördinator daarbij te laten weten hoe daar praktisch invulling aan te geven.

6. Verzoekers stuurden op 8 december 2003 de klachtbehandelaar een brief waarin ze rappelleerden aan de afspraak dat zij alsnog kennis mochten nemen van een aantal door de privacy-adviseur in het BPS gevonden mutaties en dat zij een opgaf zouden doen van hun bekende data waarvan registratie in het BPS mocht worden verwacht. Verzoekers vroegen de klachtbehandelaar daarbij nogmaals te laten weten hoe daar praktisch invulling aan te geven.

7. De privacy-adviseur berichtte verzoekers op 15 december 2003 dat ze binnenkort zouden worden uitgenodigd door de heer K. om de vier mutaties in het BPS waarvan zij nog geen kennis hadden kunnen nemen alsnog op het districts bureau te Zuidhorn in te zien. Verzoekers schreven op 5 januari 2004 aan de klachtbehandelaar dat de privacy-adviseur in zijn brief voorbij ging aan de afspraak dat zij alsnog inzage zouden verkrijgen in die mutaties waarvan registratie in het BPS verwacht mocht worden en aan hun herhaalde verzoek hun mee te delen hoe daar praktisch invulling aan te geven. Verzoekers vroegen de klachtbehandelaar alsnog invulling te geven aan de gemaakte afspraak.

8. Na een gesprek met de klachtbehandelaar stuurden verzoekers op 7 januari 2004 de privacy-adviseur een lijst van meldingen en incidenten waarvan in het BPS mutaties te verwachten waren en verzochten hem daarbij invulling te geven aan de op 25 november 2003 met de klachtbehandelaar gemaakte afspraak. Verzoekers vroegen de privacy-adviseur daarbij in het bijzonder de aandacht voor een door de klachtbehandelaar in het BPS getraceerde mutatie van twee politieambtenaren van begin september 2001.

9. Verzoekers schreven op 27 januari 2004 de privacy-adviseur dat zij, naar aanleiding van de met de klachtbehandelaar gemaakte afspraken, de heer K. hadden verzocht om in één keer van alle alsnog getraceerde en te traceren mutaties in het BPS kennis te mogen nemen. In het licht daarvan uitten zij naar de privacy-adviseur hun verbazing dat hij hun thans - onder verwijzing naar de brief van 15 december 2003 - had meegedeeld niet van plan te zijn invulling te geven aan de met de klachtbehandelaar gemaakte afspraken en hun ook niet meer toestond om de vier alsnog in het BPS getraceerde mutaties in te zien. Verzoekers verzochten daarom per ommegaande een reactie op hun klacht van 3 en 12 november 2003.

10. Verzoekers ontvingen op 6 februari 2004 een - op 26 januari 2004 gedateerde - brief van de korpschef. De korpschef deelde verzoekers daarin mee dat kennisname van persoonsgegevens in een politieregister zich slechts uitstrekt tot de gegevens die daadwerkelijk in een register waren opgenomen. Hij merkte daarbij op dat nu verzoekers

de privacy-adviseur vroegen op zoek te gaan naar gegevens die klaarblijkelijk niet in een politieregister waren opgenomen, de privacy-adviseur terecht niet op dat verzoek was ingaan. Verder merkte de korpschef op dat nu verzoekers van de geboden gelegenheid tot kennisneming van de ontbrekende dossierstukken geen gebruik hadden gemaakt, hij het verzoek van juli 2003 tot inzage als afgedaan beschouwde.

11. Na herhaald rappel van verzoekers hoorde de klachtenadviescommissie van het regionale politiekorps Groningen op 14 mei 2004 verzoekers over de door hen ingediende klacht. Op advies van de klachtenadviescommissie verklaarde de korpsbeheerder de klacht gegrond waar het ging om het niet registreren van binnenkomende post en voor het overige ongegrond. Verzoekers waren niet tevreden met die reactie van de korpsbeheerder en wendden zich uiteindelijk op 8 mei 2005 tot de Nationale ombudsman met het verzoek een onderzoek in te stellen.

I. Ten aanzien van het niet opnieuw raadplegen van het politieregister

Bevindingen

1. Verzoekers klagen erover dat het regionale politiekorps Groningen de gedane toezegging, dat aan de hand van een door verzoekers opgestelde lijst van meldingen en incidenten zal worden nagegaan of daarvan in het BPS mutaties zijn opgemaakt niet of onvoldoende is nagekomen, dan wel dat het korps niet of onvoldoende heeft nagegaan of van die opgestelde lijst in het BPS mutaties zijn opgemaakt.

2. De korpsbeheerder deelde in reactie op de klacht bij brief van 17 november 2005 mee dat de privacy-adviseur op 15 december 2003 verzoekers had gemeld dat hij nog een viertal incidenten in het BPS had aangetroffen waarvan verzoekers nog geen kennis hadden genomen. Hij had toegezegd dat collega K. hen zou uitnodigen om deze documenten in te zien op het politiebureau. Op 7 januari 2004 hadden verzoekers een brief gezonden naar de privacy-adviseur waarin zij bevestigden dat zij kennis wensten te nemen van de door de privacy-adviseur in het BPS getraceerde gegevens. Bij die brief was verder een lijst van incidenten en meldingen gevoegd naar aanleiding van de afspraak die zij met de klachtbehandelaar hadden gemaakt. De klachtbehandelaar had daarom gevraagd en hij had toegezegd dat onderzocht zou worden of deze incidenten waren geregistreerd in het BPS. Deze brief was eveneens ter behandeling in handen gesteld van de heer K. Op 26 januari 2004 was de korpschef in zijn brief aan verzoekers ingegaan op de toezeggingen van de privacy-adviseur en de klachtbehandelaar. Daarin schreef de korpschef: *"De heer K. heeft mij laten weten dat u van de door hem geboden gelegenheid tot kennisneming geen gebruik heeft gemaakt om reden dat u eerst de verdere ontwikkelingen in deze zaak wilde afwachten. Ik stel vast dat op deze wijze geen doel is gediend dat redelijkerwijs de voortdurende inzet van mijn medewerkers rechtvaardigt. Dat geldt temeer nu u, na daartoe in de gelegenheid te zijn gesteld, geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid tot inzage van de ontbrekende dossierstukken, beschouw ik uw verzoek van juli 2003, tot*

inzage van de over u vastgestelde gegevens in een politieregister onder beheer van de politie Groningen als afgedaan." Volgens de korpsbeheerder mocht uit het vorenstaande blijken dat de heer K. verzoekers in de gelegenheid had gesteld kennis te nemen van het viertal incidenten dat door de privacy-adviseur was aangedragen en van de eventueel in het BPS voorkomende incidenten die betrekking hadden op de door verzoekers toegezonden lijst. Verzoekers hadden de heer K. gemeld dat zij van deze gelegenheid geen gebruik wensten te maken.

3. Verzoekers merkten in reactie op het standpunt van de korpsbeheerder bij brief van 8 december 2005 op dat zij de heer K. hadden verzocht om in één keer kennis te mogen nemen van de inmiddels getraceerde én de aan de hand van de lijst nog te traceren mutaties in het BPS. De privacy-adviseur had hun vervolgens echter meegedeeld niet van plan te zijn invulling te geven aan de met de klachtbehandelaar gemaakte afspraak om aan de hand van de lijst nog mutaties in het BPS te traceren. In dit verband wezen verzoekers erop dat de korpschef in de op 26 januari 2004 gedateerde brief ten onrechte had geschreven dat de privacy-adviseur, nu ze hem vroegen op zoek te gaan naar gegevens die klaarblijkelijk niet in een politieregister waren opgenomen, zich terecht op het standpunt had gesteld dat hij niet op dit verzoek wilde ingaan.

4. De Nationale ombudsman verzocht de korpsbeheerder bij brief van 30 december 2005 in het bijzonder in te gaan op het standpunt van verzoekers dat de klachtbehandelaar indertijd had toegezegd dat aan de hand van een door hen op gestelde lijst van meldingen en incidenten zou worden nagegaan of daarvan in het BPS mutaties waren opgemaakt en dat verzoekers vervolgens in de gelegenheid zouden worden gesteld om de alsdan getraceerde mutaties in te zien.

5. De korpsbeheerder deelde daarop bij brief van 19 januari 2006 mee dat de toezegging van de klachtbehandelaar juist was. Hoewel naar zijn mening van een politieorganisatie niet mocht worden verwacht dat zij bij verzoeken om inzage op basis van de Wet politieregisters handmatig de geautomatiseerde systemen diende te raadplegen, waren zijn medewerkers bereid geweest op basis van de door verzoekers verstrekte aanvullende gegevens nader onderzoek te doen. De korpsbeheerder beoordeelde dat als een extra serviceverlening aan verzoekers. Verzoekers hadden volgens hem echter zelf gemeld van die geboden mogelijkheid geen gebruik te willen maken.

6. De korpsbeheerder deelde desgevraagd bij brief van 7 maart 2006 nog mee dat verzoekers door de heer K. waren uitgenodigd om aan de hand van de door verzoekers ingezonden lijst inzage te krijgen in het BPS. Volgens de korpsbeheerder wensten verzoekers van die gelegenheid echter geen gebruik te maken.

7. Verzoekers schreven in reactie daarop bij brief van 29 maart 2006 dat de privacy-adviseur zich in de brief van 15 december 2003 had beperkt tot de vier alsnog in het BPS getraceerde mutaties en voorbij was gegaan aan de met de klachtbehandelaar

gemaakte afspraak om aan de hand van een lijst van meldingen en incidenten na te gaan of daarvan in het BPS mutaties waren opgemaakt. Ze hadden daarom contact opgenomen met de klachtbehandelaar en hun verontrusting uitgesproken. Met de klachtbehandelaar hadden ze vervolgens afgesproken om de privacy-adviseur de lijst toe te sturen met data waarop mutaties in het BPS te verwachten vielen. Verder schreven verzoekers dat de korpsbeheerder ten onrechte had beweerd dat de heer K. hen had uitgenodigd om aan de hand van de lijst inzage te krijgen in het BPS en dat zij van die gelegenheid geen gebruik wensten te maken. Verzoekers merkten in dit verband nogmaals op dat ze de heer K. hadden geïnformeerd dat ze in één keer kennis wilden nemen van alle alsnog en nog te traceren mutaties. Toen zij daarna contact opnamen met de privacy-adviseur, had deze geweigerd om aan de hand van de lijst mutaties in het BPS te traceren. In dit kader wezen verzoekers op hun brief aan de korpsbeheerder van 27 januari 2004.

8. De Nationale ombudsman verzocht de korpsbeheerder bij brief van 21 april 2006 in het bijzonder in te gaan op de stelling van verzoekers dat de heer K. hen nimmer in de gelegenheid heeft gesteld om naast het viertal reeds getraceerde incidenten kennis te komen nemen van de eventueel in BPS voorkomende incidenten die betrekking hadden op de door hen toegezonden lijst. Meer in het bijzonder verzocht de Nationale ombudsman de korpsbeheerder om hem mee te delen op welke datum de heer K. met verzoekers had gesproken en wat er daarbij door hem was gezegd.

9. De korpsbeheerder berichtte daarop bij brief van 6 juni 2006 dat de heer K. niet meer werkzaam was bij het regionale politiekorps Groningen. Het was de korpsbeheerder niet bekend wanneer de heer K. met verzoekers had gesproken en wat er toen door hem was verteld. Dit leek hem echter ook niet relevant. Uit de brief van de korpschef van 26 januari 2004 bleek dat verzoekers de heer K. hadden laten weten dat zij van de door hem geboden gelegenheid tot kennisneming geen gebruik hadden willen maken.

10. Verzoekers merkten bij brief van 13 juli 2006 nogmaals op dat de heer K. hen nimmer in de gelegenheid had gesteld om kennis te komen nemen van eventueel in het BPS voorkomende incidenten die betrekking hadden op de door hen toegezonden lijst en dat zij ook niet hadden gemeld dat ze geen gebruik van deze gelegenheid wensten te maken.

Beoordeling

11. Het vereiste van rechtszekerheid houdt onder meer in dat gerechtvaardigde verwachtingen van burgers en organisaties jegens bestuursorganen door die bestuursorganen worden gehonoreerd. Dit vereiste brengt met zich dat een bestuursorgaan een aan de burger gedane toezegging dient na te komen.

12. In deze zaak heeft de klachtencoördinator verzoekers toegezegd dat aan de hand van een door hen op te stellen lijst van meldingen en incidenten zou worden nagegaan of daarvan in het BPS mutaties waren opgemaakt en dat zij vervolgens in de gelegenheid

zouden worden gesteld om de alsdan getraceerde mutaties in te zien. Over het nakomen van die toezegging door het politiekorps, lopen de lezingen van verzoekers en de korpsbeheerder echter uiteen.

13. De in de brief van de korpschef van 26 januari 2004 weergegeven mededeling van de heer K., dat verzoekers van de door hem geboden gelegenheid tot kennisneming geen gebruik hebben gemaakt, bevestigt echter niet eenduidig de lezing van de korpsbeheerder dat de heer K. verzoekers heeft uitgenodigd om kennis te nemen van de eventueel in het BPS voorkomende incidenten die betrekking hebben op de door hen toegezonden lijst en sluit de lezing van verzoekers dat de uitnodiging slechts zag op de vier reeds getraceerde mutaties geenszins uit. Verder lijkt de in de brief weergegeven mededeling van de heer K., dat verzoekers eerst de verdere ontwikkelingen in deze zaak wilden afwachten, aan te sluiten bij de lezing van verzoeker dat zij de heer K. hebben verzocht om in één keer kennis te mogen nemen van de reeds getraceerde en nog te traceren mutaties. Ten slotte kan de in die brief door de korpschef getrokken conclusie, dat verzoekers de privacy-adviseur vragen op zoek te gaan naar gegevens die klaarblijkelijk niet in een politieregister zijn opgenomen en deze zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat hij niet op dit verzoek wil ingaan, niet anders worden gezien dan als een bevestiging van verzoekers lezing dat de privacy-adviseur heeft geweigerd om aan de hand van hun op 7 januari 2004 toegestuurde lijst het BPS te raadplegen.

14. De Nationale ombudsman acht de door verzoekers gegeven lezing dan ook voldoende aannemelijk en gaat er in deze zaak vanuit dat het politiekorps verzoekers nimmer heeft uitgenodigd om kennis te nemen van de eventueel in het BPS voorkomende incidenten die betrekking hebben op de door hen toegezonden lijst, maar daarentegen heeft geweigerd om aan de hand van die lijst na te gaan of daarvan in het BPS mutaties zijn opgemaakt. Door aldus de aan verzoekers gedane toezegging niet na te komen, heeft het politiekorps gehandeld in strijd met het vereiste van rechtszekerheid.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk en geeft de Nationale ombudsman aanleiding tot het doen van een aanbeveling in dit rapport.

II. Ten aanzien van het niet verlenen van inzage aan verzoekers

Bevindingen

1. Verzoekers klagen erover dat het regionale politiekorps Groningen de gedane toezegging, dat verzoekers in de gelegenheid zullen worden gesteld om een viertal in het BPS opgemaakte en - alsnog - achterhaalde mutaties in te zien, niet of onvoldoende is nagekomen.

2. De korpsbeheerder deelde in reactie op de klacht bij brief van 17 november 2005 mee dat de privacy-adviseur op 15 december 2003 verzoekers had gemeld dat hij nog een

viertal incidenten in het BPS had aangetroffen waarvan verzoekers nog geen kennis hadden genomen. Hij had toegezegd dat collega K. hen zou uitnodigen om deze documenten in te zien op het politiebureau. Op 7 januari 2004 hadden verzoekers een brief gezonden naar de privacy-adviseur waarin zij bevestigden dat zij kennis wensten te nemen van de door de privacy-adviseur in het BPS getraceerde gegevens. Bij die brief was verder een lijst van incidenten en meldingen gevoegd naar aanleiding van de afspraak die zij met de klachtbehandelaar hadden gemaakt. De klachtbehandelaar had daarom gevraagd en hij had toegezegd dat onderzocht zou worden of deze incidenten waren geregistreerd in het BPS. Deze brief was eveneens ter behandeling in handen gesteld van de heer K. Op 26 januari 2004 was de korpschef in zijn brief aan verzoekers ingegaan op de toezeggingen van de privacy-adviseur en de klachtencoördinator. Daarin schreef de korpschef: *"De heer K. heeft mij laten weten dat u van de door hem geboden gelegenheid tot kennisneming geen gebruik heeft gemaakt om reden dat u eerst de verdere ontwikkelingen in deze zaak wilde afwachten. Ik stel vast dat op deze wijze geen doel is gediend dat redelijkerwijs de voortdurende inzet van mijn medewerkers rechtvaardigt. Dat geldt temeer nu u, na daartoe in de gelegenheid te zijn gesteld, geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid tot inzage van de ontbrekende dossierstukken, beschouw ik uw verzoek van juli 2003, tot inzage van de over u vastgestelde gegevens in een politieregister onder beheer van de politie Groningen als afgedaan."* Volgens de korpsbeheerder mocht uit het vorenstaande blijken dat de heer K. verzoekers in de gelegenheid had gesteld kennis te nemen van het viertal incidenten dat door de privacy-adviseur was aangedragen en van de eventueel in het BPS voorkomende incidenten die bestrekking hadden op de door verzoekers toegezonden lijst. Verzoekers hadden de heer K. gemeld dat zij van deze gelegenheid geen gebruik wensten te maken.

3. Verzoekers merkten in reactie op het standpunt van de korpsbeheerder bij brief van 8 december 2005 op dat zij de heer K. hadden verzocht om in één keer kennis te mogen nemen van de inmiddels getraceerde én de aan de hand van de lijst nog te traceren mutaties in het BPS. De privacy-adviseur had hun vervolgens echter meegedeeld niet van plan te zijn invulling te geven aan de met de klachtbehandelaar gemaakte afspraak om aan de hand van de lijst nog mutaties in het BPS te traceren. Daarop hadden ze de heer K. verzocht om in ieder geval kennis te nemen van de vier reeds getraceerde mutaties. De heer K. had hen echter meegedeeld dat de privacy-adviseur had verboden om hun inzage in die vier mutaties te geven. In dit verband wezen verzoekers op hun brief aan de privacy-adviseur van 27 januari 2004.

4. De Nationale ombudsman verzocht de korpsbeheerder bij brief van 30 december 2005 in het bijzonder in te gaan op het standpunt van verzoekers dat de klachtbehandelaar indertijd had toegezegd dat verzoekers in de gelegenheid zouden worden gesteld om de alsnog getraceerde mutaties in te zien.

5. De korpsbeheerder deelde daarop bij brief van 19 januari 2006 mee dat de toezegging van de klachtbehandelaar juist was. Verzoekers hadden volgens hem echter zelf gemeld

van die geboden mogelijkheid geen gebruik te willen maken. De brief van de korpschef van 26 januari 2004 sprak wat dat betreft voor zich. De korpsbeheerder had geen reden te twijfelen aan de juistheid van de informatie die door de betrokken politieambtenaren destijds aan de korpschef was verstrekt.

6. Verzoekers schreven in reactie daarop bij brief van 29 maart 2006 nogmaals dat zij de heer K. hadden verzocht om in één keer kennis te mogen nemen van alle getraceerde en nog te traceren mutaties in het BPS en dat de privacy-adviseur hen vervolgens niet meer had toegestaan om de vier alsnog in het BPS getraceerde mutaties in te zien. Verder schreven verzoekers dat de korpsbeheerder ten onrechte had beweerd dat zij de heer K. hadden laten weten dat ze van de door hem geboden gelegenheid tot kennisneming geen gebruik wensten te maken.

7. De Nationale ombudsman verzocht de korpsbeheerder bij brief van 21 april 2006 mee te delen op welke datum de heer K. met verzoekers had gesproken en wat er daarbij door hem was gezegd.

8. De korpsbeheerder berichtte daarop bij brief van 6 juni 2006 dat de heer K. niet meer werkzaam was bij het regionale politiekorps Groningen. Het was de korpsbeheerder niet bekend wanneer de heer K. met verzoekers had gesproken en wat er toen door hem was verteld. Dit leek hem echter ook niet relevant. Uit de brief van de korpschef van 26 december 2004 bleek dat verzoekers de heer K. hadden laten weten dat zij van de door hem geboden gelegenheid tot kennisneming geen gebruik hadden willen maken.

9. Verzoekers merkten bij brief van 13 juli 2006 nogmaals op dat zij de heer K. nimmer hadden gemeld dat ze geen gebruik van de gelegenheid tot kennisneming wensten te maken.

Beoordeling

10. Ook hier speelt het vereiste van rechtszekerheid (zie hiervoor, onder I.11.).

11. In deze zaak heeft de privacy-adviseur verzoekers toegezegd dat zij door de heer K. zouden worden uitgenodigd om een viertal door hem in het BPS aangetroffen mutaties waarvan ze nog geen kennis hadden genomen in te zien. Over het nakomen van die toezegging door het politiekorps, lopen de lezingen van verzoekers en de korpsbeheerder echter uiteen.

12. De in de brief van de korpschef van 26 februari 2004 weergegeven mededeling van de heer K., dat verzoekers van de door hem geboden gelegenheid tot kennisneming geen gebruik hebben gemaakt om reden dat ze eerst de verdere ontwikkelingen in deze zaak wilden afwachten, bevestigt echter niet eenduidig de lezing van de korpsbeheerder dat verzoekers zelf hebben afgezien van hun verzoek tot inzage. De Nationale ombudsman

ziet in die mededeling eerder een bevestiging van verzoekers lezing dat zij de heer K. hebben verzocht om in één keer kennis te mogen nemen van de vier getraceerde en de aan de hand van de door hen overlegde lijst nog te traceren mutaties. De Nationale ombudsman merkt in dit verband op dat het doen van een dergelijk verzoek begrijpelijk en geenszins onredelijk is. De Nationale ombudsman acht de door verzoekers gegeven lezing dan ook voldoende aannemelijk en gaat er in deze zaak vanuit dat zij de uitnodiging niet definitief van de hand hebben geslagen.

13. De Nationale ombudsman kan uit de stukken niet opmaken in hoeverre de lezing van verzoekers, dat de privacy-adviseur hen vervolgens niet meer toestond om de vier alsnog in het BPS getraceerde mutaties in te zien, juist is. Wel valt uit de brief van 26 februari 2004 op te maken dat de korpschef in de door de heer K. gedane mededeling aanleiding heeft gezien om het verzoek tot inzage als afgedaan te beschouwen. Door aldus de aan verzoekers gedane toezegging niet meer na te komen, heeft het politiekorps gehandeld in strijd met het vereiste van rechtszekerheid.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk en geeft de Nationale ombudsman aanleiding tot het doen van een aanbeveling in dit rapport.

III. Ten aanzien van het verstrekken van onjuiste informatie aan verzoekers

Bevindingen

1. Verzoekers klagen erover dat het regionale politiekorps Groningen op de door verzoekers toegestuurde lijst van meldingen en incidenten - waarvan volgens hen in het BPS mutaties zijn te verwachten - bij brief van 26 januari 2004 ten onrechte heeft gesteld dat verzoekers vragen op zoek te gaan naar gegevens die klaarblijkelijk niet in een politieregister zijn opgenomen. Verzoekers klagen er daarbij ook over dat het korps niet heeft gereageerd op het door verzoekers herhaald wijzen op een in hun bijzijn door de klachtcoördinator getraceerde mutatie in het BPS.

2. De korpsbeheerder deelde in reactie op de klacht bij brief van 17 november 2005 mee dat de privacy-adviseur naar aanleiding van het verzoek tot kennisneming een aantal criteria had samengesteld om te kunnen zoeken in het BPS. Het betrof de achternaam van verzoekster, de achternaam van verzoeker en het woonadres van verzoekers. Op basis van deze drie criteria was een kennisnemingdossier samengesteld, waar verzoekers inzage in hadden gekregen. Volgens de korpsbeheerder was in de meeste gevallen het zoeken op bovenstaande criteria voldoende om alle relevante gegevens betreffende een persoon zichtbaar te maken. Slechts handmatig zoeken in de systemen zou volledige garantie bieden dat alle gegevens waarnaar werd verzocht werden gevonden. De korpsbeheerder meende dat van een politieorganisatie echter niet verwacht mocht worden dat zij een dergelijk, tijdrovend onderzoek deed in de geautomatiseerde systemen. Verder deelde de korpsbeheerder mee dat de door de klachtcoördinator getraceerde mutatie in

het BPS werd gevonden nadat verzoekers aan hem aanvullende informatie hadden verstrekt. Verzoekers noemden de naam van de straat waar het incident had plaatsgevonden, alsmede de datum dan wel de 'omstreeks' datum. De klachtcoördinator had het incident dus slechts kunnen vinden, nadat klagers daarover nadere informatie hadden verstrekt. Volgens de korpsbeheerder had de korpschef met het woord 'klaarblijkelijk' bedoeld 'kennelijk' of 'naar men mag of moet aannemen'. De korpschef had zijn mening gebaseerd op de resultaten die werden verkregen na invoering van genoemde drie zoekcriteria. Zijn conclusie dat verzoekers wensten te worden geïnformeerd over zaken die kennelijk niet waren opgenomen in het BPS, was naar de mening van de korpsbeheerder begrijpelijk en alleszins te rechtvaardigen.

3. Verzoekers wezen in reactie op het standpunt van de korpsbeheerder bij brief van 8 december 2005 in de eerste plaats op de door de klachtbehandelaar gedane toezegging, dat aan de hand van een door verzoekers opgestelde lijst van meldingen en incidenten zou worden nagegaan of daarvan in het BPS mutaties waren opgemaakt. In de tweede plaats wezen verzoekers erop dat het woord 'klaarblijkelijk' betekende 'duidelijk blijkend, apert, evident, uitgesproken' en dat het woord 'kennelijk' een synoniem daarvan was. Volgens verzoekers was de uitleg van de korpsbeheerder dat de korpschef met 'klaarblijkelijk' had bedoeld 'kennelijk' of 'naar men mag of moet aannemen' dan ook gekunsteld. Ze merkten verder nog op dat het opmerkelijk bleef dat op 17 oktober 2003 voor de klachtcoördinator een 'omstreeks' datum voldoende was om ter plekke, zonder moeite en probleemloos een niet eerder getraceerde mutatie op te roepen.

4. De korpsbeheerder deelde daarop bij brief van 19 januari 2006 mee dat verzoekers blijkbaar moeite hadden met zijn uitleg van het woord 'klaarblijkelijk'. Volgens de korpsbeheerder werd in het woordenboek 'klaarblijkelijk' vertaald als 'kennelijk'. Het woord 'kennelijk' werd onder andere uitgelegd als 'naar men mag of moet aannemen'. Van een vrije vertaling of gekunsteldheid van zijn zijde was dus in het geheel geen sprake. Verder deelde de korpsbeheerder mee dat hij uit de brief van verzoekers afleidde dat ze kritiek hadden op de wijze waarop in registers werd gezocht naar hun aangaande zaken. Zijn opvatting bleef echter onveranderd dat van een politieorganisatie niet mocht worden verwacht dat zij bij verzoeken om inzage op basis van de Wet politieregisters handmatig de geautomatiseerde systemen diende te raadplegen.

5. Verzoekers schreven in reactie daarop bij brief van 29 maart 2006 dat de korpsbeheerder bevestigde dat de zoekslag zich had beperkt tot de drie zoekcriteria en dat voorbij was gegaan aan de toegestuurde lijst van meldingen en incidenten. Verder schreven verzoekers dat zij geen zin hadden in een woordspelletje. Ze merkten daarbij op dat zelfs als het woord 'klaarblijkelijk' moest worden gelezen als 'naar men mag of moet aannemen', dit niet afdeed aan de onterechte stelling van de korpschef dat verzoekers hadden gevraagd op zoek te gaan naar gegevens die niet in een politieregister waren opgenomen.

Beoordeling

7. Het motiveringsvereiste houdt in dat het handelen van bestuursorganen feitelijk en logisch wordt gedragen door een kenbare motivering.

8. In deze zaak heeft het politiekorps geweigerd om aan de hand van een door verzoekers opgestelde lijst van meldingen en incidenten na te gaan of daarvan in het BPS mutaties zijn opgemaakt (zie hiervoor, onder I.14). Het politiekorps heeft die beslissing gemotiveerd met de opmerking dat verzoekers vragen op zoek te gaan naar gegevens die klaarblijkelijk niet in een politieregister zijn opgenomen.

9. De klachtcoördinator heeft verzoekers eerder echter toegezegd dat aan de hand van de door hen op te stellen lijst van meldingen en incidenten zou worden nagegaan of daarvan in het BPS mutaties waren opgemaakt. Kennelijk was de klachtcoördinator met verzoekers van mening dat er in het BPS wel degelijk mutaties zouden kunnen voorkomen die bij de eerdere raadpleging niet waren getraceerd. In dit verband acht de Nationale ombudsman de lezing van verzoekers, dat de klachtcoördinator op grond van hun aanwijzingen een niet eerder getraceerde mutatie wist op te roepen, overigens aannemelijk. In het licht hiervan is de door het politiekorps genomen beslissing om het BPS niet opnieuw te raadplegen niet logisch en de daarbij gehanteerde motivering ontoereikend. Aldus heeft het politiekorps gehandeld in strijd met het motiveringsvereiste.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

IV. Ten aanzien van het niet verstrekken van informatie aan de klachtenadviescommissie

Bevindingen

1. Verzoekers klagen erover dat het regionale politiekorps Groningen de klachtenadviescommissie - gezien het in het verslag van die commissie ontbreken daarvan - de na 3 november 2003 tussen het korps en verzoekers ter zake gevoerde correspondentie heeft onthouden.

2. De korpsbeheerder deelde in reactie op de klacht bij brief van 17 november 2005 mee dat de conclusie van verzoekers, dat aan de klachtenadviescommissie documenten waren onthouden, niet juist was. Volgens de korpsbeheerder bleek uit het advies van de commissie dat zij kennis had genomen van de haar toegezonden rapportage, alsmede enige overige op de aangelegenheid betrekking hebbende correspondentie. De inhoud van de na het indienen van de klachten ontvangen brieven van verzoekers was weliswaar niet weergegeven in het advies van de commissie, echter ze had daarvan wel kennis genomen. De commissie hanteerde een werkwijze waarbij in het advies slechts de inhoud van de klacht werd samengevat. De daarna ontvangen brieven van verzoekers waren door

de commissie als aanvullend op de klachten beoordeeld.

3. Verzoekers schreven in reactie op het standpunt van de korpsbeheerder bij brief van 8 december 2005 dat de aanleiding voor dit klachtelement de wijze was waarop met hun in november ingediende klachten was omgegaan. Ze hadden bij de klachtencommissie en de korpsbeheerder herhaald hun bezwaren gemaakt tegen de gang van zaken. Ze meenden erop te mogen vertrouwen dat de klachtenadviescommissie en de korpsbeheerder een correcte behandeling van de klacht - conform het reglement - voorstonden en daarop toezagen. Van hun ter zake kenbaar gemaakte bezwaren hadden zij in het advies van de commissie en het uiteindelijke oordeel van de korpsbeheerder echter niets teruggevonden. De uitleg van de korpsbeheerder dat de na 3 november 2003 ontvangen correspondentie als aanvullend op de klacht was beoordeeld, verontrustte verzoekers. Volgens hen werd daarmee voorbijgegaan aan het toezien door de klachtenadviescommissie en de korpsbeheerder op een correcte klachtbehandeling. Ten slotte merkten verzoekers op dat de weergave 'enige overige op de aangelegenheid betrekking hebbende correspondentie' zich beperkte tot brieven die qua inhoud de in november 2003 ingediende klachten betrof en niet hun genoemde bezwaren en protesten ten aanzien van de wijze van klachtbehandeling.

4. De Nationale ombudsman verzocht de korpsbeheerder bij brief van 30 december 2005 in het bijzonder aan te geven van welke overige op de aangelegenheid betrekking hebbende correspondentie de klachtencommissie precies heeft kennis genomen en hem in dat verband een kopie toe te sturen van het klachtdossier zoals dat was samengesteld op het moment dat de klachtenadviescommissie haar advies uitbracht.

5. De korpsbeheerder deelde daarop bij brief van 19 januari 2006 mee dat niet meer was na te gaan welke stukken precies aan de klachtenadviescommissie ter beschikking waren gesteld. Volgens de korpsbeheerder was echter zeker dat alle brieven van verzoekers daarvan deel hadden uitgemaakt.

6. Verzoekers schreven in reactie daarop bij brief van 29 maart 2006 het opmerkelijk te vinden dat hoewel niet meer was na te gaan welke stukken precies aan de klachtenadviescommissie ter beschikking waren gesteld, de korpsbeheerder er wel zeker van was dat alle brieven van verzoekers daarvan deel hadden uitgemaakt. Verder schreven verzoekers zich erover te verbazen dat de korpsbeheerder thans beweerde dat de klachtenadviescommissie had kennisgenomen van *alle* brieven van verzoekers, terwijl hij eerder bij brief van 17 november 2005 schreef dat de klachtenadviescommissie kennis had genomen van *enige* op de aangelegenheid betrekking hebbende correspondentie.

Beoordeling

7. Het vereiste van administratieve nauwkeurigheid houdt in dat bestuursorganen secuur werken. Dit vereiste brengt onder meer met zich dat een bestuursorgaan aan een

klachtenadviescommissie de voor de klacht relevante stukken dient te verstrekken.

8. In deze zaak staan de lezingen van verzoeker en de korpsbeheerder over het verstrekken van de na 3 november 2003 tussen het politiekorps en verzoekers gevoerde correspondentie aan de klachtenadviescommissie tegenover elkaar. Er doen zich geen omstandigheden voor op grond waarvan aan de ene lezing meer betekenis moet worden toegekend dan aan de andere. In dit verband kan worden opgemerkt dat uit het feit dat de klachtenadviescommissie in het advies niet is ingegaan op de in die correspondentie door verzoekers naar voren gebrachte bezwaren aangaande de klachtbehandeling, niet valt op te maken dat het politiekorps die correspondentie niet aan de klachtenadviescommissie heeft verstrekt. Het behoort namelijk tot de eigen verantwoordelijkheid van de klachtenadviescommissie of en in hoeverre in het advies wordt ingegaan op de geuite ongenoegen over de behandeling van de klacht.

De Nationale ombudsman onthoudt zich op dit punt derhalve van een oordeel.

V. Ten aanzien van de klachtbehandeling

Bevindingen

1. Verzoekers klagen erover dat het regionale politiekorps Groningen de bij brieven van 3 november 2003 en 12 november 2003 ingediende klacht niet conform het (toen) geldende klachtenreglement heeft behandeld. Meer in het bijzonder klagen verzoekers erover dat de klachtbehandelaar de door verzoekers ingediende klacht onvoldoende juist heeft samengevat en vervolgens ten onrechte heeft gesteld dat geen sprake is van een klacht tegen een gedraging van de districtschef, zodat deze onbelast de klachten kan (doen) onderzoeken'.

2. De korpsbeheerder deelde in reactie op de klacht bij brief van 17 november 2005 mee dat de samenvatting van de klacht van verzoekers in het advies van de klachtenadviescommissie was bedoeld om de korpsbeheerder in het kort te informeren waarover de klacht ging. Met de samenvatting werd niet beoogd een volledig beeld te geven van de klachten van verzoekers. De klachten van verzoekers waren onderzocht conform de toen geldende klachtenregeling. In deze klachtenregeling stond dat de burgemeester een onderzoek instelt naar de klacht en was beschreven dat met het feitelijk onderzoek in beginsel wordt belast de naast hogere chef van de ambtenaar. De burgemeester mocht daarvan afwijken. De korpsbeheerder merkte op dat mocht de conclusie zijn dat een deel van de klacht was gericht tegen de districtschef, de klachtenregeling dan dus de mogelijkheden bood om de klacht te laten onderzoeken door een andere persoon dan de direct leidinggevende van de districtschef. Van deze mogelijkheid had de burgemeester in onderhavig geval gebruik gemaakt. De medewerker die de klacht had onderzocht was weliswaar een ondergeschikte van de districtschef, maar was terdege in staat een objectief en kwalitatief correct onderzoek te verrichten. De door

hem opgestelde rapportage getuigde daarvan. De korpsbeheerder merkte daarbij op dat zijn standpunt werd bevestigd door de klachtenadviescommissie die in haar overwegingen aangaande de klacht had geoordeeld dat het onderzoek naar de klacht naar behoren was verricht.

3. Verzoekers schreven in reactie op het standpunt van de korpsbeheerder bij brief van 8 december 2005 dat hun bij brief van 3 november 2003 ingediende klacht zich richtte op het niet voldoen aan hun verzoek tot inzage in alle sinds 1 januari 2001 door de politie Groningen over hun geregistreerde gegevens. Bij brief van 12 november 2003 hadden zij verzocht de klacht niet te beperken tot de privacy-adviseur, maar te verbreden tot de leiding van de basiseenheid Uithuizen en het districts bureau te Zuidhorn. De door de klachtbehandelaar gegeven samenvatting, dat verzoekers de leiding van de basiseenheid Uithuizen en het districts bureau te Zuidhorn verweten dat zij informatie niet hadden ingevoerd in het BPS en correspondentie niet centraal hadden laten registreren, was volgens verzoekers geen correcte en volledige weergave van hun klacht. Naar zij het zagen, diende die samenvatting kennelijk het daaraan aangepaste uitgangspunt van de klachtbehandelaar dat de klachtenregeling niet was bedoeld om beleidsregels of delen van de bedrijfsvoering ter discussie te stellen en dat een klacht slechts mogelijk was over de wijze waarop een ambtenaar zich had gedragen jegens een persoon. Eerst hun klacht vertalen en dan met een daaraan aangepaste motivatie tot niet-ontvankelijkverklaring adviseren, was volgens verzoekers niet correct. Verder was het volgens verzoekers niet juist dat de klachtbehandelaar had geconcludeerd dat voornoemd uitgangspunt inhield dat geen sprake was van een klacht tegen een gedraging van een districtchef, zodat deze onbelast de klachten kon (doen) onderzoeken. Verzoekers wezen er in dit verband op dat de klachtbehandelaar ressorteerde onder de chef van het districts bureau te Zuidhorn. De bewering van de korpsbeheerder dat de burgemeester, door een ondergeschikte van de districtchef de klacht feitelijk te laten onderzoeken, gebruik had gemaakt van de mogelijkheid om de klacht te laten onderzoeken door een andere persoon dan de direct leidinggevende van de districtchef, kwam verzoekers onwaarschijnlijk voor en deed volgens hen in ieder geval geen recht aan de gewenste zorgvuldigheid, objectiviteit en onafhankelijkheid van onderzoek.

Beoordeling

4. Het beginsel van fair play houdt voor bestuursorganen in dat zij burgers de mogelijkheid geven hun procedurele kansen te benutten. Dit beginsel brengt met zich dat een bestuursorgaan het onderwerp van een door een burger ingediende klacht adequaat dient te identificeren en in behandeling te nemen.

5. In deze zaak hebben verzoekers bij brief van 3 november 2003 erover geklaagd dat de privacy-adviseur niet heeft voldaan aan hun verzoek tot inzage in alle door het politiekorps over hen geregistreerde gegevens. Verzoekers meenden dat er in het politieregister meer

informatie te vinden moest zijn en vonden dat de privacy-adviseur onvoldoende inspanning heeft verricht om die ontbrekende informatie te traceren. Toen verzoekers vernamen dat het politiekorps niet alle informatie over hen in het politieregister had geregistreerd, hebben ze bij brief van 12 november 2003 verzocht de klacht te verbreden tot de leiding van de basiseenheid Uithuizen en het districts bureau te Zuidhorn. Uit het verzoek de klacht te *verbreden* en de opmerking dat hun was gebleken dat in het BPS een groot aantal mutaties ontbrak, valt op te maken dat verzoekers niettemin bleven bij hun mening dat het politieregister informatie bevatte waarvan zij nog geen kennis hadden kunnen nemen en door de privacy-adviseur onvoldoende inspanning was verricht om die informatie te traceren. De door de klachtbehandelaar gegeven samenvatting dat verzoekers klagen over een tekortschietende registratie van incidenten en meldingen in het BPS en een tekortschietende centrale archivering van de correspondentie, ziet derhalve maar op een deel van de klacht. Naast de klacht dat het politiekorps bepaalde gegevens niet in het politieregister heeft opgenomen, hebben verzoekers er immers ook over geklaagd dat het politiekorps geen volledige inzage heeft verleend in de gegevens die wel in het politieregister zijn opgenomen. Die klacht is niet in behandeling genomen. Aldus heeft het politiekorps op dit punt gehandeld in strijd met het beginsel van fair play.

6. Verder heeft de klachtbehandelaar ten aanzien van de klacht over een tekortschietende registratie van meldingen, incidenten en correspondentie ten onrechte geconcludeerd dat geen sprake is van een klacht over een gedraging van de districtschef. Uit het bij brief van 12 november 2003 gedane verzoek de klacht te verbreden tot de leiding van de basiseenheid Uithuizen en het districts bureau te Zuidhorn, valt op te maken dat verzoekers de districtschef verweten dat hij onvoldoende toezicht had gehouden op een deugdelijke registratie van gegevens. Een dergelijk verwijt is wel degelijk op te vatten als een klacht over een gedraging van de districtschef.

De onderzochte gedraging is in zoverre niet behoorlijk.

7. Het verbod van vooringenomenheid houdt in dat bestuursorganen zich actief opstellen om iedere vorm van een vooropgezette mening of de schijn van partijdigheid te vermijden. Dit betekent dat een ambtenaar die is belast met het inhoudelijke onderzoek naar de klacht onafhankelijk en objectief het onderzoek moet kunnen doen.

8. De klacht van verzoekers over een gedraging van de districtschef is door een ondergeschikte onderzocht. Artikel 5 van de klachtenregeling (oud) bepaalt dat in beginsel de naast hogere chef het onderzoek naar de klacht verricht. Onder omstandigheden kan daarvan worden afgeweken.

9. De Nationale ombudsman is van mening dat een behoorlijke klachtbehandeling vergt dat behandeling van klachten over een leidinggevende door diens ondergeschikte achterwege dient te blijven. Wanneer een ondergeschikte een gedraging moet onderzoeken die zijn direct leidinggevende betreft, ontstaat er een situatie waarbij

vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de onafhankelijkheid en objectiviteit van de klachtbehandelaar, waardoor een schijn van partijdigheid wordt gewekt. Daaraan kan niet afdoen dat de klachtonderzoeker, naar de korpsbeheerder had laten weten, in staat was (gebleken) een objectief en kwalitatief correct onderzoek uit te voeren.

De onderzochte gedraging is ook in zoverre niet behoorlijk.

VI. Ten aanzien van het uitblijven van een maatregel naar aanleiding van de gegronde klacht

Bevindingen

1. Verzoekers klagen erover dat de korpsbeheerder in het gegronde verklaren - in juni 2004 - van verzoekers klacht over het niet registreren van de bij het korps binnengekomen post, geen aanleiding heeft gevonden tot enigerlei maatregel of actie ten behoeve van verzoekers. Meer in het bijzonder klagen verzoekers erover dat de korpsbeheerder er niet voor heeft gezorgd dat de gevoerde in- en uitgaande correspondentie alsnog overeenkomstig de interne regels van het korps wordt geregistreerd, opdat verzoekers daarin inzage kunnen verkrijgen.

2. De korpsbeheerder deelde de Nationale ombudsman in reactie op de klacht bij brief van 17 november 2005 mee dat uit het door de klachtenadviescommissie ingestelde onderzoek was gebleken dat in strijd met de regels een deel van de op de basiseenheid Uithuizen en mogelijk op het districts bureau te Zuidhorn binnengekomen post, niet centraal was gearchiveerd. De brieven van verzoekers waren alle geregistreerd en gearchiveerd op het districts bureau te Zuidhorn. Op advies van de klachtencommissie had hij de klacht daarom gegrond verklaard. De korpsbeheerder achtte het echter niet opportuun om de brieven van verzoekers alsnog centraal te laten registreren. Volgens hem had een centrale postregistratie onder andere tot doel om binnenkomende brieven in een later stadium te kunnen traceren en om te voorkomen dat poststukken zoekraken. Registratie van binnenkomende post had dus niet tot doel om uitvoering te kunnen geven aan de op grond van de Wet politieregisters gedane verzoeken om inzage in de geautomatiseerde bestanden van het regionale politiekorps Groningen. De registratie op het districts bureau te Zuidhorn van de brieven van verzoekers had niet plaatsgevonden in een dergelijk geautomatiseerd bestand. Door een registratie en archivering van de brieven van verzoekers op het districts bureau te Zuidhorn, had de districtschef echter voldaan aan het doel van de registratie van brieven, namelijk dat ze zijn te traceren en dat ze niet zoekraken. Dat klagers thans niet de mogelijkheid hadden om de door hen verzonden brieven op volledigheid te kunnen controleren deed daar volgens de korpsbeheerder niet aan af.

3. Verzoekers schreven in reactie op het standpunt van de korpsbeheerder dat zij het politiekorps in juli 2003 hadden verzocht om inzage in alle gegevens die vanaf januari 2001

over hen waren geregistreerd. De privacy-adviseur had hen daarop laten weten dat op de gevoerde correspondentie niet de Wet politieregisters, maar de Wet bescherming persoonsgegevens van toepassing was en dat die wet eveneens aan een geregistreerde het recht op kennisneming toekende. Verzoekers vonden het standpunt van de korpsbeheerder in deze gekunsteld en niet getuigen van respect. Ze verzochten de korpsbeheerder dan ook nogmaals invulling te geven aan hun verzoek en hun recht op inzage te respecteren.

4. De korpsbeheerder deelde daarop bij brief van 7 maart 2006 mee dat een persoon op grond van de Wet politieregisters recht heeft op inzage in hetgeen over hem of haar is opgenomen in een onder de werking van die wet vallend geautomatiseerd systeem. Registratie van de brieven van verzoekers had echter niet plaatsgevonden in een dergelijk bestand. Aan het verzoek van verzoekers kon daarom geen uitvoering worden gegeven.

5. Verzoekers schreven in reactie daarop bij brief van 29 maart 2006 dat de korpsbeheerder hun recht op inzage begrenste door zich te beperken tot de Wet Politieregisters. Het negeren van de Wet bescherming persoonsgegevens en het voorbijgaan aan het daar wettelijke geregelde recht op inzage, getuigde volgens hun niet van respect voor de wet. Verzoekers merkten daarbij voor de goede orde op dat nalatigheid van met name leidinggevende van basiseenheid Uithuizen en districtsbureau te Zuidhorn tot gevolg had dat het politiekorps niet voldeed aan hun wettige en herhaalde verzoek tot inzage.

Beoordeling

6. Het vereiste van adequate organisatorische voorzieningen houdt in dat bestuursorganen hun administratieve beheer en organisatorisch functioneren inrichten op een wijze die behoorlijke dienstverlening aan burgers verzekert. Dit vereiste brengt onder andere met zich dat een bestuursorgaan de voor een burger negatieve gevolgen van een geconstateerde tekortkoming in dat beheer of functioneren, waar mogelijk dient te herstellen.

7. Zowel de Wet bescherming persoonsgegevens als de Wet Politieregisters bevat bepalingen die een persoon over wie gegevens zijn vastgelegd een aanspraak geven om daarover te worden geïnformeerd. Voor de beoordeling van verzoekers' klacht kan in het midden blijven welke van deze wetten van toepassing was in verband met het volgende.

8. In deze zaak hebben verzoekers het politiekorps verzocht om inzage in alle persoonsgegevens die vanaf januari 2001 over hen waren geregistreerd, waaronder de door hen met het politiekorps gevoerde correspondentie. De privacy-adviseur heeft aan het verzoek om inzage in de gevoerde correspondentie niet voldaan, omdat die correspondentie niet was geregistreerd in een geautomatiseerd bestand. Naar aanleiding van de daarop door verzoekers ingediende klacht, heeft de korpsbeheerder vastgesteld

dat in strijd met de regels de gevoerde correspondentie niet was geregistreerd. Naar aanleiding van die constatering had de korpsbeheerder er zorg voor moeten dragen dat dit verzuim werd hersteld, opdat verzoekers inzageverzoek alsnog conform de van toepassing zijnde wetgeving kon worden beoordeeld. Dat het registreren van post in een bij de politie in gebruik zijnd systeem niet het - primaire - doel heeft om uitvoering te kunnen geven aan verzoeken om inzage, doet daaraan niet af. Door de geconstateerde tekortkoming niet te herstellen en daarmee het beletsel voor kennisneming van informatie niet weg te nemen, heeft de korpsbeheerder gehandeld in strijd met het vereiste van adequate organisatorische voorzieningen.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk en geeft de Nationale ombudsman aanleiding tot het doen van een aanbeveling in dit rapport.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Groningen, is gegrond ten aanzien van:

het niet opnieuw raadplegen van het politieregister en het niet verlenen van inzage aan verzoekers, wegens schending van het vereiste van rechtszekerheid;

het verstrekken van onjuiste informatie aan verzoekers, wegens schending van het motiveringsvereiste;

de klachtbehandeling, wegens schending van het beginsel van fair play en het verbod van vooringenomenheid;

het uitblijven van een maatregel naar aanleiding van de gegronde klacht, wegens schending van het vereiste van adequate organisatorische voorzieningen.

Ten aanzien van het niet verstrekken van informatie aan de klachtencommissie onthoudt de Nationale ombudsman zich van een oordeel.

AANBEVELING

De Nationale ombudsman geeft de korpsbeheerder in overweging om de correspondentie die verzoekers met het regionale politiekorps Groningen hebben gevoerd alsnog in het daarvoor bestemde politieregister te doen registreren en alsdan opnieuw te beslissen op verzoekers vraag om inzage daarin.

Voorts geeft de Nationale ombudsman de korpsbeheerder in overweging om aan de hand van de door verzoekers opgestelde lijst van meldingen en incidenten het politieregister te raadplegen en vervolgens te beslissen op verzoekers vraag om inzage in de alsdan gevonden en de vier reeds gevonden mutaties.

Onderzoek

Op 10 mei 2005 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer en mevrouw D. te Middelstum, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Groningen. Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Groningen, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Daarnaast werd de betrokken politieambtenaren de gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven. De politieambtenaren maakten van deze gelegenheid geen gebruik. Tijdens het onderzoek kregen de korpsbeheerder en verzoekers de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren. Tevens werd de korpsbeheerder een aantal specifieke vragen gesteld.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De reactie van verzoekers gaf aanleiding het verslag op een enkel punt te wijzigen. De korpsbeheerder gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Verzoekschrift aan de Nationale ombudsman van 8 mei 2005 met bijlagen.

Brieven van verzoekers van 8 en 29 augustus 2005 met bijlagen.

Brief van de korpsbeheerder van 17 november 2005.

Brief van verzoekers van 9 december 2005.

Brief van de Nationale ombudsman van 30 december 2005 aan de korpsbeheerder.

Brief van de korpsbeheerder van 19 januari 2006.

Brief van de Nationale ombudsman van 3 februari 2006 aan de korpsbeheerder.

Brief van de korpsbeheerder van 7 maart 2006.

Brief van verzoekers van 29 maart 2006 met bijlagen.

Brief van de Nationale ombudsman van 21 april 2006 aan de korpsbeheerder.

Brief van de korpsbeheerder van 6 juni 2006.

Brief van verzoekers van 13 juli 2006.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Klachtenregeling Regiopolitie Groningen (zoals deze luidde tot april 2004)

1.1. Artikel 2

"1. Een ieder kan een klacht indienen over de wijze waarop een ambtenaar zich jegens een natuurlijke persoon of een rechtspersoon heeft gedragen.

2. Een klacht wordt schriftelijk ingediend bij de burgemeester van de gemeente, waar de gedraging van de ambtenaar waarover wordt geklaagd, heeft plaatsgevonden.

3. Een mondeling ingediende klacht wordt zo spoedig mogelijk, desgewenst met ondersteuning vanwege de burgemeester, op schrift gesteld en door de klager ondertekend.

4. Een klacht dient te worden ingediend binnen een jaar na de gedraging waarop zij betrekking heeft.

5. Indien een klacht onjuist geadresseerd is draagt de ontvangende instantie onverwijld zorg voor toezending aan de korpsbeheerder. Deze draagt zorg voor onverwijld doorzending aan de burgemeester of de korpsbeheerder wie de klacht ingevolge art. 5 aangaat, onder mededeling daarvan aan de klager."

1.2. Artikel 5

"1. De burgemeester stelt een onderzoek in naar de klacht:

a. Indien zij betrekking heeft op een gedraging die in zijn gemeente heeft plaatsgevonden en,

b. het een gedraging betreft van een ambtenaar van het district waarin zijn gemeente gelegen is.

2. In de overige gevallen draagt de burgemeester zorg voor zo spoedig mogelijke overdracht van de behandeling van de klacht aan de korpsbeheerder. Deze handelt vervolgens overeenkomstig het bepaalde in artikel 4, leden 4 of 5, van deze regeling.

(...)

5. Met het feitelijk onderzoek wordt in beginsel belast de naast hogere chef van de ambtenaar. Deze treedt op als rapporteur.

De instantie die verantwoordelijk is voor het onderzoek kan van dit uitgangspunt afwijken voor zover de omstandigheden van de klacht daartoe naar zijn oordeel aanleiding vormen. De rapporteur laat zich in zijn werkzaamheden bijstaan door de klachtencoördinator."